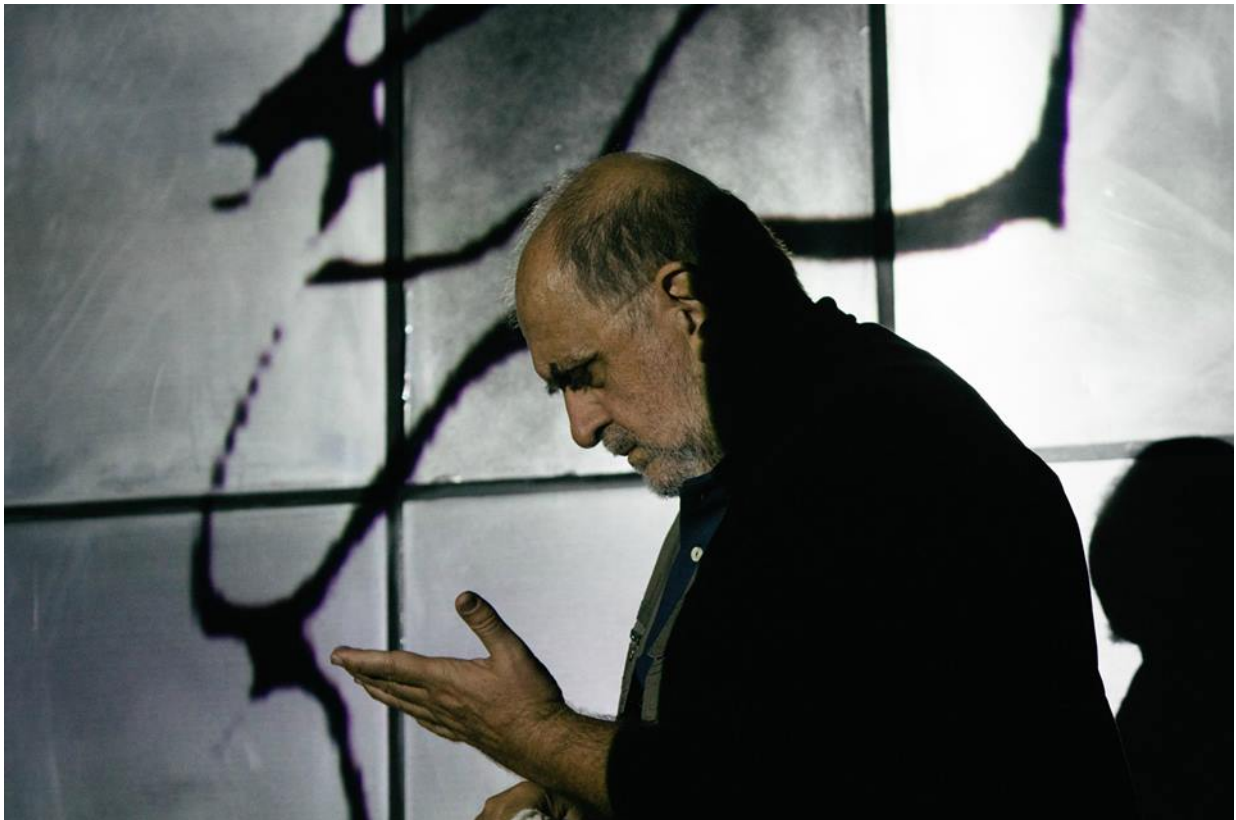

<https://www.maxmag.gr/theatro/kritikes-theatrikon-parastaseon/i-dynami-tou-nou-ston-pago-sto-theatro-t/>

Η δύναμη του νου- “Στον πάγο” στο Θέατρο Τ

Frozen
ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης
Θέατρο Τ
Μπραϊόνι Λέιβερι
Στον Πάγο

Πόσο ένοχος είναι ο θύτης όταν έχει υπάρξει θύμα; Σε ποιο βαθμό η παθολογία ελαφρύνει την ευθύνη ενός ατόμου που κατηγορείται για απεχθέστερα εγκλήματα; Η διανοητική αδυναμία δικαιολογεί και επιτρέπει την διαστροφή; Ερωτήματα τα οποία χρίζουν επιστημονικής μελέτης και λογικοποιούνται μέσα από την παρατήρηση, την έρευνα, την καταγραφή και το αποτέλεσμα.

Είναι δυνατόν μια μάνα να συνεχίσει την ζωή της όταν έχουν κακοποιήσει και δολοφονήσει την 10χρονη κόρη της; Μπορεί να ξεπεράσει τον εαυτό της και να καταφέρει να συγχωρήσει τον ένοχο; Πώς μπορεί να καθυποτάξει την εκδικητική ορμή της χωρίς να ξεχάσει; Ερωτήματα πνευματικής αναζήτησης τα οποία διερευνούν τα συναισθηματικά , ανθρώπινα όρια, την ηθική διχοτομία του καλού και του κακού και βρίσκουν την απάντησή τους στο άτομο και στην κοινωνία.

Ανάμεσα σε αυτά τα δύο, στη λογική και στο συναίσθημα, βρίσκεται το έργο

της Μπραϊόνι Λέιβερι, “Στον πάγο” (Frozen), το οποίο ανεβαίνει στη σκηνή του Θεάτρου Τ σε συνεργασία με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ Κοζάνης. Ένα έργο ψυχολογικού ρεαλισμού, με θριλερικές κλιμακούμενες εντάσεις και αποκαλυπτικές εξελίξεις, διαχειρίζεται ένα επίκαιρο θέμα με την ευαισθησία και την ωμότητα που του αρμόζει. Η εξ αρχής φόρμα των τριών μονολόγων, που σκιαγραφεί τα προφίλ των τριών χαρακτήρων, σύντομα θα μετατραπεί σε διαλόγους, ανά ζεύγη, και θα δημιουργήσει σχέσεις κοχλάζουσας ενέργειας.

Η Νάνσυ είναι μητέρα δύο κοριτσιών, της Ίγκριτ και της Ρόνα, συμβατική, απλή, μια γυναίκα της διπλανής πόρτας, με την υπερένταση που ορίζει ο ρόλος της μάνας και νοικοκυράς. Η οικογενειακή της γαλήνη θα διαταραχθεί ανεπιστρεπτί όταν η μικρή και αγαπημένη της κόρη θα εξαφανιστεί. Ο Ραλφ είναι ένας μοναχικός, ιδιόρρυθμος και περιθωριακός τύπος, είναι ένας νους παγιδευμένος στον πάγο σε έναν ανέμο αρκτικό χειμώνα. Το γεγονός ότι απαγάγει, κακοποιεί και δολοφονεί μικρά κοριτσάκια, και αυτό δεν του προκαλεί καμία τύψη, καμία ενοχή, έχει τις ρίζες του στην δική του δύσκολη παιδική ηλικία. Ο Ραλφ διαθέτει μία αποστασιοποιημένη αντίληψη των καταστάσεων που δεν του επιτρέπει να κατανοεί την σημασία και την συνέπεια των πράξεων του και να αναγνωρίζει το σωστό από το λάθος. Η Αγκνέτα είναι ψυχίατρος και επιστημονική ερευνήτρια η οποία αφού παρουσιάσει στατιστικά στοιχεία που αφορούν την παιδεραστία, την πορνογραφία και τις απαγωγές, είναι εκείνη που θα αποδείξει πως ο Ραλφ είναι ένα παθολογικά άρρωστο άτομο το οποίο εξαιτίας της κακοποίησης που το ίδιο υπέστη, αντιμετωπίζει ψυχιατρικά προβλήματα που προκύπτουν από κακώσεις και μόνιμες ζημιές του εγκεφάλου του. Η Αγκνέτα είναι μια γυναίκα επιστήμονας, διατηρεί με αυστηρότητα την απόσταση με τον ασθενή-δολοφόνο και με την πληγείσα μητέρα δημιουργώντας ένα είδωλο απρόσωπης αυθεντίας το οποίο διαρρηγνύει μόνο η προσωπική της εξομολόγηση στη Νάνσυ, ενισχύοντας την αντίφαση λογικής-τάξης vs συναισθήματος-αταξίας.

Η Ελένη Δημοπούλου στο ρόλο της Νάνσυ ενώ ξεκίνησε λίγο αμήχανη και διεκπαιρευτική στον πρώτο της μονόλογο, όσο ξεδιπλωνόταν τόσο σε παρέσερνε και βουτούσες και εσύ μέσα στον άκρατο πόνο της, ένα πόνο χωρίς υστερίες, συναισθηματικές εξάρσεις και υπερβολές, μια βαθιά πληγή

εμποτισμένη με αξιοπρέπεια και ρεαλισμό. Η Σοφία Βούλγαρη και εκείνη στην αρχή παρουσίασε κάποιες αδυναμίες στο λόγο και στη κίνηση αλλά βρήκε γρήγορα το ρυθμό και το βήμα της δίνοντας στο ρόλο της Αγκνέτα την αυστηρότητα και την ψυχρότητα που όφειλε αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα και την ελλοχεύουσα ευάλωτη πλευρά της. Μια αξιομνημόνευτη ερμηνεία σε ένα τολμηρό και αυταπόδεικτα σύνθετο ρόλο μας χάρισε ο Δημήτρης Ναζίρης. Νευρώδης, έντονος, εκφραστικός, δίχως να προσπαθεί να φανεί περισσότερο συμπαθητικός ή περισσότερο απωθητικός, χειρίστηκε άψογα το ρόλο του επιτρέποντας μας πρώτα να τον γνωρίσουμε, να τον κατανοήσουμε και έπειτα να τον κρίνουμε.

Το σκηνικό της Ευαγγελία Κιρκινέ αποτελούνταν από τρεις μεγάλες μεταλλικές και λείες επιφάνειες σε αυστηρό και γραμμικό ύφος. Διαχωρισμένο σε τετράγωνα άλλα διάφανα, άλλα αδιαφανή, κάποια στατικά και κάποια μετακινούμενα, ήταν παρόν καθ' όλη τη διάρκεια της παράστασης και με ευφυείς τρόπους προσέφερε χρηστικότητα και λύσεις στις χωροθετικές απαιτήσεις (δωμάτιο της Ρόνα, γραφείο ψυχιάτρου, φυλακή, προβολή στατιστικών στοιχείων και αναμνήσεων). Εύστοχοι οι φωτισμοί του Κώστα Σιδηρόπουλου, διαχώριζαν τα γεγονότα και τις σκηνές, και πάνω στο κάθε χαρακτήρα τα κοστούμια της Μαρίας Καραδελόγλου.

“Ανάμεσα στο έγκλημα από διαστροφή και στο έγκλημα από παθολογία υπάρχει διαφορά. Το πρώτο θεωρείται αμάρτημα και το άλλο σύμπτωμα.” Είμαστε άραγε ικανοί να συγχωρήσουμε αν αντιληφθούμε την διαφορά; Μια παράσταση συγκινητική, καθηλωτική, ισορροπεί ανάμεσα στα πραγματικά στοιχεία και την συναισθηματική εμπλοκή και προβληματίζει μέσα από τις αντιθέσεις που δημιουργεί.

